

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: К-По2 4/2014
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Бојана Мишића, председника већа, Мирјане Илић и Драгана Мирковића, чланова већа, са записничарем Оливером Савић, у кривичном предмету **опт. Гвозден Мирослава**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, у вези члана 22. КЗ СРЈ, по одржаном главном и јавном претресу започетом 25. Фебруара 2015., окончаном 20. јула 2015. године, у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Миољуба Виторовића, оптуженог и његовог браниоца, адвоката Драгише Слијепчевића, једногласно је донео, а дана **10. септембра 2015.** године јавно објавио следећу

ПРЕСУДУ

Оптуђени:

ГВОЗДЕН МИРОСЛАВ,

КРИВ ЈЕ

Што је:

Кршећи правила међународног права садржана у IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, Допунског

Протокола о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба Протокол II уз наведену Конвенцију, за време оружаног сукоба у Босни и Херцеговини, између Армије Републике БиХ и Војске Републике Српске, поступао противно члану 3. IV Женевске конвенције став 1. тачка а) у вези са чланом 4. став 1. и 2. тачка а) Протокола II уз наведену Конвенцију, на подручју места Томашица, општина Пријedor и Сасина, Општина Сански Мост, у саизвршилаштву са другим лицем, извршио убиство три цивила – .. и покушао да лиши живота једно цивилно лице – .., све хрватске националности,

на начин што је, након погибије његовог рођеног брата .. на ратишту код Градачца дана 01.12.1992. године и његове сахране дана 03.12.1992. године, пошао из места Усорци заједно са ..

припадницима Шесте крајишке бригаде Војске Републике Српске, као и мал. .., његовим рођацима, сви са оружјем, дана 05.12.1992. године у правцу села Томашица и Сасина,

те су у Томашицу дошли у поподневним часовима, а након што је у дворишту куће .. Гвозден Миле (недоступан државним органима), који је био наоружан полуаутоматском пушком, пуцао и лишио живота мештане: .., а одмах потом,

ради освете погинулог брата .. над припадницима друге националности, оптужени Гвозден Мирослав и Гвозден Миле, видевши да им путем кроз Томашицу, у сусрет наилази коњска запрега натоварена дрвима, на којима су седела два лица и једно дете, зауставили запрегу, у намери да ова лица лише живота, те је Миле Гвозден питao лица како се зову, па је када се један од њих представио као .. на истог из своје полуаутоматске пушке пуцао, нанео му повреде у виду прострелних рана главе и грудног коша, од којих повреда је .. преминуо на лицу места, док је на друго лице, .., из аутоматске пушке, пуцао опт. Мирослав, чиме му је нанео тешке и по живот опасне телесне повреде у виду прострелних рана у пределу лица и оба рамена са вишеструким преломима горње и доње вилице и прелома десне и леве надлактице у горњем делу, поред којих је .. преживео, док је дете .. побегао у правцу шуме,

након чега су сва петорица дошли у село Сасина, где су опт. Мирослав и Гвозден Миле ушли у кућу .. па када су у кући затекли истог и његову супругу .., у намери да их лише живота, из наведених пушака у њих испалили више пројектила, којом приликом је задобио повреде у виду прострелних рана главе и грудног коша, а прострелну рану главе, од којих повреда су преминули на лицу места,

да би се у вечерњим часовима сва петорица истог дана вратили у Усорце, где су током ноћи лишени слободе од стране Војне полиције,

- чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ у саизвршилаштву, у вези члана 22. КЗ СРЈ.

Те га применом наведеног законског прописа и одредби чл.5. став 2, чл.33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ,

ОСУЂУЕ

На казну затвора у трајању од **10 (десет) година**, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, од 06.12.1992. до 02.01.1993. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ оптужени да накнади трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити накнадно, посебним решењем.

Оштећени и се за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парнични поступак.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине, КТО 2/13 од 02.04.2013. године стављено је на терет окривљеном Гвозден Мирославу извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 став 1 КЗ СРЈ у вези чл.22. КЗ СРЈ. Овим актом ТРЗ Републике Србије је преузело кривично гоњење оптужнице Кантоналног тужилаштва Унско-Санског кантона Бихаћ, број ТО1 0 КТРЗ 00004962 11 од 15.03.2012. године, а по законском основу из чл.41 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима. Код ове оптужнице Тужилаштво је остало и у завршној речи са предлогом да за ово кривично дело суд оптуженом осуди на казну затвора од 15 година.

Оптужени Мирослав Гвозден је негирао извршење овог кривичног дела током целог поступка и у својој завршној речи.

У своју одбрану изјавио је да он није пуцао, није никога убио и руке није окрвавио. Оно за шта се терети, није истина. Овом догађају био је присутан, недалеко, десетину метара од рођака Милета, а његова пушка му је све време била на рамену и није је са рамена скидао. Пушку није ни у кога уперио. Десило се што није смело да се деси. Осим њега и рођака Милета Гвоздена, ту су били и други његови даљњи рођаци, сви из истог села. Данас 01. децембра 1992. године њему је погинуо рођени брат, и он је из Београда дошао да га сахрани, није отишао да би правио нека зверства, убијао или било шта од тога. Десило се да је кренуо са њима, зашто, никада му неће бити јасно, а у својој тузи и болу за братом. На пола пута је схватио где иде. Када су стигли где су страдале прве жртве, ту је било још људи, са леве стране тројица који су рекли да су Срби и њима је он рекао да беже, што су и учинили. У то село он пре није ушао,

нити га је занимало. Шта се његовом рођаку у глави десило и због чега је то урадио, Мирослав није никада сазнао, нити је могао, а зна само да га је рођак његовог брата много волео и са њим много времена провео и у цивилству и у рату. Он сам је видео четири жртве, а за остало не зна, остао је на путу скамењен. Од тога две жртве су биле једна другој у близини, педесетак метара, један човек на огради и једна жена у дворишту. Старији човек се наслонио на ограду, а госпођа у дворишту, не зна да ли је секла дрва или шта, а две жртве на колима. Када су жртве са кола пале, пришао је дечаку, ухватио му лице руком, провео га поред кола и рекао му да бежи, а дечак је био мали, од 6 до 7 година. Да је неко улазио у неку кућу, он није видео, остао је на путу скамењен, а њих четворица су отишли доле, низ путић, малом низбрдицом.

На посебна питања навео је да није видео и не може да каже да ли је неко осим Мила том приликом пуцао. Он је тада са собом имао аутоматску пушку, од покојног брата, а аутоматску пушку имао је и рођак док је Миле имао „лаповку”, у коју стаје пет до десет метака, пуца јединочно, нема рафалну паљбу. Када је убијено то четворо што је он видео, пуцање је било појединочно, рафала није било. Онај човек и она жена нису били у истом дворишту, него кућа до куће, различита дворишта, она доле неких 15 до 20 метара од њега. Пре тога, прво су убијена два човека на колима. Два човека на запрежним колима, коњским, њему су били окренути леђима, а на руди, позади, где се коче точкови, ту је седео тај мали дечак од 6 до 7 година. Он је то дете спасио, не каже да би био убијен, али он лично је рекао детету да бежи. Колима је пришао, прошао је поред жртава, видео их како леже затворених очију и крв, а у том тренутку Миле је отишао даље, до четврте жене, у дворишту, значи пре тога је већ убио и човека на огради. Није знао ни за какав договор да се у ово село оде, трећи дан су после сахране његовог брата клали свиње, не зна шта је лично у њему преовладало да крене и он, то не зна ни данас и са тим ће умрети, а није човек осветољубив. Ако је било некаквог договора „идемо да осветимо брата”, он за то не зна. За неког човека кога је Мила урадио пре неког времена, рођак му је то причао пре него што је његов брат погинуо, ако га икада нађе, вероватно је његова идеја била баш због тога да тог човека нађе. Био је у Ђелији у Бања Луци 28 дана и испитивао га је Срђан Форџа, капетан, можда војни судија. Свој исказ у Бања Луци дао је под тучом, под притиском и батинама. Ухапшен је те ноћи, 05. децембра, а малтретирао га је капетан војне полиције Радован или Радомир Цумбо. Изјаву коју је дао под батинама преписао је од Срђана Форџе да би изашао на слободу, потписао је оно што је било на столу, не размишљајући, нешто што није урадио. Са Милетом после није о тој ноћи причао, осим једном приликом, али никада више, све до 2003. године, када је Миле отишао и нестао и више нико не зна где је.

У Београд дошао је 1986. године, војни рок није служио и у ратним сукобима није учествовао, нити је био у било којој јединици, а позиве када су га тражили је избегавао. Није човек који тежи оружју и крвопролићу, него бивши спортиста и питом човек и ни у једној бици никада није био.

Овој основној одбрани током поступка, оптужени је додао да је због погибије брата отишао за родно село да га сахрани и наравно да се врати, ниједног тренутка не размишљајући ни на какав начин ни о каквој освети,

јер то, и да се деси, не може да му врати брата. Сахрана је била 03. децембра. 04. децембра су по православном обичају изашли на гробље, а 05. децембра код

су се клале свиње и они су се ту састали и никаква посебна прича, нити неки договори, а да он за њих зна, нису били. Заједно су кренули он, Миле,

а касније је пристигао и

Ту на изласку из шуме и уласку у то

село, њих четворица пробају оружје које носе, док је пушка оптуженог остала окачена и он ју је држао руком за цев. Улазећи у село, Миле је ишао напред, остали иза њега, свима су пушке биле у рукама на готовс, осим оптуженог. Све се врло брзо дешавало, није трајало више од пола сата, био је сув дан, дувао је изузетно јак ветар, па се на 4 до 5 метара није могло разумети шта ко прича, него читањем са усана. На том месту где је рекао детету да бежи, десило се да је

који њега терети, клекнуо на једно колено и пружио пушку звану карабин у правцу детета да пуца, а оптужени је опсовао сунце и ударио по његовој пушци и рекао: „Шта то радиш, да пуцаш на дете!“. Одатле су они отишли доле, а оптужени је ту остао, не верује да је трајало дуже од десет минута, чуо је појединачну паљбу, они су се вратили и сви су кренули кући, он не знајући колико је још људи страдало. До куће је сигурно било још сат и по до два пешачења, па су се вратили негде око пола осам до осам сати.

Оптужени је потом описивао поступак војне полиције из Санског Моста према њему, као и рођаку Милету, а и осталој тројици, за коју је навео да су на правди бога против њега и да је њему прикачено шест убиства, пошто Миле није доступан. Навео је да је нелогично да се одлази у село Сасина где живи искључиво хрватско становништво, а за освету због његовог брата, јер његовог брата су убили Муслимани, те је тражио да се то не користи и да се његов брат не спомиње, јер ова освета није била због његовог брата, него једна лична и приватна освета, а он није размишљао да убија недужне људе Хрвате да освети брата који је већ сахрањен. Милетов рођени брат, погинуо је исте године у мају или јуну месецу, а 1995. године је погинуо рођени брат па се овако нешто није десило. Он је себи створио породицу, а то не би учинио да је руке окрвавио, има сина и не би клетву преносио на своје рођене, а његово честито презиме је оваквим оптужењем осрамоћено.

Није његов рукопис на изјави која се налази у списима предмета, потпис јесте његов, само што не зна како је ту доспео. Изјава је састављена тако што у канцеларији је поред њега постојао само један човек који му се представио као Срђан Форца, капетан прве класе, војни истражни судија и нико други ту није био. Од како је то потписао, не гледајући шта потписује, више ни са каквим органом правосуђа или полицијом није имао никакав контакт све до 30. октобра 2011. године код господина Дилпарића. У вези са инспектором крим.службе у Санском Мосту, Мухаремом Бешићем, описао је како је у Сански Мост отишао као савестан и частан човек крајем августа 2012. године и када је дошао у родно место, звао га је рођак да иду заједно, па ће доћи инспектор, као неформално да седну и да попричају. Схватио је колико је сати и да му се ради иза леђа.

У Усорцима, где је рођен, живео је до марта 1986. године, а био је у Београду када је његов брат погинуо, радио у „Индустрији мотора“ у Раковици и све време од почетка рата у БиХ био је у Београду и никада није био припадник Војске

Републике Српске. Гвозден Миле, су били у истој јединици где је био његов покојни брат, припадници Шесте крајишке у Војсци Републике Српске, а малолетни није. Сви они су присуствовали сахрани његовог брата, као и друга фамилија. Поновио је да не зна зашто је у село Сасина ишао, али зна да није ишао са намером да се свети и да убија и ни са ким се никада и никде није договарао. Приликом пуцњаве његова пушка је била о његовом рамену, десном руком ју је држао за цев и све време од куће, дотле и назад, није мрднута, није скинута. Након догађаја са запрегом, никде одатле није ишао, зна да је убијено четворо људи, тек у Бања Луци у новинама је сазнао да је убијено шесторо људи, а да је седми преживео. Тој кобној кући није ни пришао, а камоли тамо ушао и пуцао. На питања председника и чланова већа, навео је да је са непуних 21 годину гледао директна убиства, крв, како би се ико осим њега осећао који није склон томе, стоји и гледа и тресе се, изгубљен, те ствари су остале у њему и то не може да се избрише никада. Једино он од свих њих и дан-данас жали те људе што су страдали, а нису страдали од његове руке. Било је приче међу њима када су кренули, где су пошли и зашто су пошли, шта се ради и шта се добија, а када је крв проливена, више разговора никаквог није било, строго ћутање. Миле Гвозден је у Београд дошао пар месеци после њега, он му је и нашао посао, године 1987. радио је у фирмама „Авала гума“ и ту је живео до избијања оружаног сукоба. Миле Гвозден је био изузетно диван дечак, оптужени се није надао овако нечemu никада у животу, искрен, поштен, а шта је тог дана у њему преовладало, оптужени не може знати. На сахрани, на самом спуштању његовог покојног брата, Миле Гвозден је рекао: „Црни, осветићемо те“, и то је могло чути доста људи, била је велика сахрана.

Му је био рођени брат, годину дана млађи. и Миле Гвозден су се више дружили него са оптуженим, пошто је отишао млад за Србију, били су доста близки, излазили заједно и Миле је сто пута рекао да га много воли и да би главу дао за њега. Миле није рекао шта би сматрао под осветом и ако некога треба због тога лишити живота, колико њих. На сахрани су тада били и његов други рођени брат и четири сестре, сви као малолетници. Искрено, у тим дешавањима, да је било шта рекао, можда би цевка била уперена у њега у том бесу. У тим моментима се човек мења totalno, то више није био онај Миле кога позна и са ким је делио парче хлеба. Рођак Миле, му је рекао да узме пушку коју је после носио о свом рамену. Ни у какву кућу никада, а посебно у ту за шта се терети у оптужници, он није улазио, нити може знати, јер није видео, да ли је у ту кућу неко улазио, испоставило се да јесте и да је убијено. Није питао где иду, када се од њега тражило да понесе оружје и да крене, питао је зашто се испробава испред села оружје и ништа му нису рекли. Тада је био обучен у „цивилку“. Камо среће да се окрену и вратио када се нашао међу убијеним људима, био је у страху и паници. Када је капетан Радован Цумбо питао шта су то урадили у селу Сасине, Миле рођак је одговорио: „То што је требало да се уради, одрађено је“.

О мотивима Милета Гвоздена да уради овако нешто, поменуо је да се њему десило да се закачио са неким Хрватом на игранци, не зна због чега и тај Хрват га је ударио коцем по глави, па су му остале трајне последице, фрактура лобање, а и лева рука му се истањила и кочи се, био је у болници, војску је служио, а стварно му се десна рука у моментима кочила и мало се стањила и то се десило у лето 1990. године, те године када је умрла мајка оптуженог.

Миле Гвозден је спомињао неког „Пиљу“ да му је то урадио, ваљда је имао после суђење у Бања Луци. Миле Гвозден је од тога од појаса нагоре био црн као ципеле и у коми.

На поново отвореном главном претресу дана 23.02.2015. године оптужени Гвозден је остао при свим својим ранијим наводима одбране и додао да никада није служио војску, нити је био на предвојничкој обуци, односно да никада осим критичног дана није држао оружје у рукама, а тада је код себе имао аутоматску пушку од брата покојног, за коју тврди да је била неисправна, пошто је метак у њој био заглављен, а то су му били рекли у Бања Луци.

Поред саслушања оптуженог, суд је у доказном поступку извео и следеће доказе:

Испитао сведока-оштећеног

На сагласан предлог странака, на основу чл.406 став 1 тачка 2. ЗКП. извршио увид у исказе сведока

и вештака др Мирослава Ракочевића.

А на основу чл.403 и 405 ЗКП извршио увид у следећа писмена:

- одлуку Предсједништва Републике БиХ о проглашењу ратног стања („Сл.лист Р БиХ“ 4/92 објављен 20.06.1992. год.)
- обавјест матичара СО Сански Мост од 23.12.1992. године под редним бројем 135 о смрти
- записник о увиђају истражног судије Основног суда у Приједору Кри-206/92 од 06.12.1992. године,
- фотодокументацију СЈБ Приједор бр.771/92 од 05.12.1992. године – 16 црно-белих фотографија са објашњењем,
- записник о увиђају истражног судије Основног суда у Санском Мосту Кр-7289/92 од 06.12.1992. године,
- записник о увиђају истражног судије Основног суда у Санском Мосту Кр-7290/92 од 06.12.1992. године,
- фотодокументацију убиства више лица у Сасини, СЈБ Сански Мост од 06.12.1992. године (убијени) – седам фотографија са легендом,
- потврду о привременом одузимању предмета од Гвозден Милета бр.514/92 од 05.12.1992. године, ВП 4627 Бања Лука,
- потврду о привременом одузимању предмета од бр.513/92 од 05.12.1992. године, ВП 4627 Бања Лука,
- потврду о привремено одузетим предметима од бр.515/92 од 05.12.1992. године, ВП 4627 Бања Лука (оверена фотокопија, грешка у имену),

- потврду о привремено одузетим предметима од бр.512/92 од 05.12.1992. године, ВП 4627 Бања Лука,
- налаз и мишљење на записнику Кантоналног тужиоца Унско-санског кантона ФБиХ вештака Ракочевић др Мирослава од 21.07.2011. године (вештачење узрока и начина смрти),
- налаз и мишљење на записнику Кантоналног тужиоца Унско-санског кантона ФБиХ вештака Ракочевић др Мирослава од 14.09.2011. године (вештачење природе повреда и начина настанка повреда код),
- медицинску документацију КМЦ Бања Лука – отпусне листе Клинике ОРЛ интензивно-оперативни одсјек за од 05.12.1992. године, бр.1655/92 и 18.01.1993. године,
- службену белешку Управе полиције СКП Бихаћ од 26.07.2011. године, са прилогом - исказ писан руком сведока са датумом 28.03.1994. године и текстом написаним од са датумом 26.07.2011. год.
- извод из МКР опћине Сански Мост место Сасина под редним бројем 1697/191 за годину 1924., за
- извод из МКР опћине Сански Мост место Сасина под редним бројем 1905/155 за годину 1928. за
- крсни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- смртни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- крсни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- смртни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- крсни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- смртни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- смртни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- крсни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- смртни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- смртни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- смртни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- наредбу за расписивање потернице, Кантонални суд Бихаћ бр.01 ОК 006544 12 КПП2 од 27.02.2012. године за Гвозден Милом,
- извод из КЕ за окривљеног ПУ Београд – Управа за аналитику од 24. априла 2013. године и 28. маја 2015. године и Полицијске станице Сански Мост Унско-санског кантона МУП Федерације БиХ од 24. маја 2013. године;
- извод из МКР Општине Оштра Лука под редним бројем 2 за 1971.год. за Гвозден Мирослава,
- извод из матичне књиге умрлих Федерације БиХ, Унско-Санског кантона опћине Сански Мост, под бројем 81 за 2014. годину о смрти сведока

Све изведене доказе, суд је оценио у складу са чл.16 и чл.419 став 2 ЗКП, како појединачно тако и у вези са осталим доказима, непристрасно и по слободном судијском уверењу, те је пресуду засновао на чињеницама у чију је извесност постојања уверен.

Сведок први пут је у том својству саслушан од стране тужиоца Кантоналног тужилаштва Унско-санског кантона Бихаћ, тј. овлашћеног службеног лица Мухарема Мухељића дана 07.07.2011. године, којом приликом је навео да је рођен у месту Усорци, општина Сански Мост, где је живео до 1989. године, када се одселио у Опленац, код Тополе и тамо се оженио, а због проблема са својим тастом, са супругом и дететом, вратио се у Усорце у новембру месецу 1992. године. Након тога мобилисан је од стране Војске Републике Српске у Шесту санску бригаду дана 18.11.1992. године. У његовој јединици, скupa са њим, био је

његов даљни рођак, а рођени брат од оптуженог Мирослава Гвоздена. Њих двојица су 01.12.1992. године били скupa на градачачком ратишту у борби између ВРС и Армије Републике Босне и Херцеговине и сећа се да су морали ући у неку грабу пуну воде, њему је вода била до главе и говорио је да је у воду, што он није хтео, да би у једном тренутку на полећини своје главе приметио да му нешто тече. Када се окренуо, видео је да је погођен у главу и да се његов мозак просуо по њему. Сведок наводи да је тада доживео шок, јер је са њим био јако добар, пре рата му је долазио у посету када је служио ЈНА у Врању, долазио му је једини из села на свадбу у Србију. Осим њих двојице, тих дана на градачачком ратишту био је и њихов комшија и рођак

који је такође био у близини када је логинуо. Како су и он рођаци и комшије од они су од јединице добили допуштење да се врате скupa са његовим мртвим телом у Усорце на сахрану, док је јединица остала и даље на ратишту. Сахрана је обављена 03. децембра 1992. године, за њим је била велика жалост, а сведоку он је био као брат па га је посебно жалио. На сахрани је било доста људи, између осталих, Миле Гвозден и Мирослав Гвозден. Сутрадан, 04. децембра 1992. године, сведок је био присутан на гробу, на помену, где су поред њега била и наведена тројица, као и још неки људи и тога дана, као и наредног, Миле Гвозден, погођен смрћу юмињао је да би се требало осветити за његову смрт.

Сведок даље наводи да је дана 05.12.1992. године у јутарњим сатима отишао код који је код куће клао неко свињче и ту су такође били и покојни брат од I а и Миле и Мирослав Гвозден, а мисли да је био и

брат сведока или је он накнадно дошао. Док су били код куће, Гвозден Миле је почeo са причом да би требали отићи у село Сасину у коме је живело хрватско становништво, да пронађe једног Хрвата, а због његовог личног обрачуна са њим. Било је познато да је Миле Гвозден пре рата имао проблема са једним лицем хрватске националности из села Сасина, због неке цуре. Том приликом Миле је задобио тешке повреде, тако да су му и кости од руке биле поломљене, а било је дugo и у коми у болници. Сведок је некако стајао по страни, те није пуно запажао шта је Миле говорио. у смислу освете за према Хрватима, али се сећа да је тога дана од куће кренуо скupa са Милом, Мирославом и а касније се прикључио и . У село Сасине упутили су се око 12 или 13 часова, од наоружања су носили – аутоматску пушку са преклопом, 7,62 mm, а та пушка је била од покојног Мирослав Гвозден је такође имао аутоматску пушку са преклопом 7,62 mm,

је носио аутоматску пушку са преклопним кундаком 7,62 mm. Миле Гвозден полуаутоматску пушку, зољу и два тромблона, док је имао

пушку М-48, а која пушка је од сведока јер ју је он дужио. Његов брат
 је у то време био малолетан. За њима је кренуо , те су се успут
 срели. Места Сасину и Томашицу познавали су од раније, а која се налазе близу
 њиховог села, у ваздушној линији од око 3-5 километра. Ишли су кроз једну шуму
 колским путем, док нису изашли на главни пут који је водио у село. Недалеко од
 шуме, нашли су на прве куће, сећа се да је прва кућа на коју су нашли, била са
 леве стране, гледајући у правцу њиховог кретања. Двориште је било ограђено, у
 њему је било дosta људи, цивила, без оружја и осим мушкараца, ту је било дosta
 жена и деце. Када је зидео да у том дворишту има дosta света, уплашио се, те
 се одмах обратио Мили који је све организовао, да одустану од даљег кретања у
 село и да се врате кући. На то му је Миле рекао: „Сачекајте, ту смо сада, хajте вамо,
 станите“. Када су стигли до капије описане куће, где се налазило дosta сложених
 дрва и коњских запрега, Миле и Мирослав су ушли у то двориште и упутили се
 према већој групи људи, док су остали на путу, не
 улазећи у двориште. Тог дана дувао је јак ветар. Миле се обраћао окупљеним
 цивилима и настало је неко комешање. У том тренутку је већи број људи почeo да
 се измиче од Миле и Мирослава и упутио се према излазу из дворишта. Ти људи
 су ишли у правцу њих тројице где је била капија. Сведок је стајао на путу и имао је
 чист преглед према месту где су стајали Миле и Мирослав, који су држали своје
 пушке у рукама и управљене према цивилима који су остали у дворишту. Међу
 тим људима било је и Срба, што је сазнао после, није добро познавао тај свет
 јер је млад отишао у Србију. Видео је у једном тренутку да је Миле Гвозден питао
 человека који се налазио испред њега како се зове и тај човек му је одговорио
 да би га Миле својом руком ухватио за рукав и повукао, а тај човек је
 отргао руку и рекао Мили да га пусти. Одмах након те реакције, Миле Гвозден је из
 своје полуаутоматске пушке испуцао пар метака у тог човека, који је погођен,
 одмах пао на земљу. Тај је био максимално од Миле удаљен један
 метар. За то време, Мирослав Гвозден је стајао поред њега и држао своју упрту
 аутоматску пушку. Одмах потом, на пар корака од човека који је лежао на земљи,
 налазила се једна млађа жена, која је у руци носила лимено лонче са водом. Сведок
 је видео да се Миле окренуо према тој жени и да нешто њој говори, али није чуо
 шта је говорио. Миле је без икаквог повода из своје полуаутоматске пушке
 испуцао у ту жену пар метака, која је погођена пала на земљу, на страну. Миле је
 стајао близу те жене. За то време, Мирослав Гвозден је и даље стајао уз Милу, који
 је окренуо према некој старијој жени која је чучала у близини бунара. Миле је
 пришао тој старици и своју полуаутоматску пушку принео уз њезину главу, колико је сведок могао да види са пута и без икаквог разлога испуцао један метак.
 Та жена срушила се на земљу. За то време, Мирослав Гвозден је и даље стајао у
 близини Миле, држећи своју аутоматску пушку на начин како је раније описао. Сва
 три убиства десила су се у врло кратком времену, пар минута. У једном тренутку
 након што је убио и старицу, Миле је гласно повикао: „Оsvetili smo te, „Црни“.

Сведок је напоменуо да је покојни
 па је те прилике Миле мислио на освету
 да Миле Гвозден убија првог човека, видео је да је ђаво однео шалу, а посебно када
 је у пар минута побио и две жене. Док су људи излазили на цесту, сведок је
 својим рукама мањао дајући им знак да беже. Његова аутоматска пушка тада била
 је окачена о раме. Када су Миле и Мирослав изашли из дворишта, рекли су: „Идемо

имао надимак „Црни“,
 Када је сведок видео

даље низ пут". Тада је сведок видео да у њиховом правцу у близини једне раскрснице, наилазе коњска кола на којима су седела два човека у цивилу и једно дете, које је могло имати око 12 година. Пошто су њих двојица видели шта ради Миле Гвозден, уз којег је стајао Мирослав са упртом пушком, они су мало уступнули враћајући се путем назад којим су дошли. Миле и Мирослав су се одмах упутили према описаној коњској запрези.

Били су удаљени десетак метара када су сасвим добро могли да виде да су Миле и Мирослав пришли људима на коњској запрези и са њима нешто разговарали. Пошто је дувао јак ветар, није се могло чути шта су они говорили, али након кратког времена, Миле Гвозден је из своје полуаутоматске пушке пуцао у човека који је седео за запрегом и исти се срушио на земљу. У том тренутку други човек који је био на коњским колима је покушао да устане, када су у њега пуцали Мирослав и Миле и тај човек је погођен пао уз некакву брину где се горе налазила нека ограда. Сведок

даље наводи да је гласно повикао детету код запреге да бежи и махао му је руком и дете је то и учинило. Миле и Мирослав за тим дететом нису пуцали. Онда се сведок обратио Мили и Миролаву с молбом да се врате назад кући, налазио се у великом шоку, јер је видео шта су урадили, а ти људи нису ни за шта били криви. На те његове речи, Миле и Мирослав су рекли: „Идемо ми овим путем даље, овда нам је ближе кући“.

Кренули су са раскрснице путем који води у село Сасина уз брдо. Успут док су ишли, Гвозден Миле је препунио своју полуаутоматску пушку, те се обратио и . . ., критикујући их што не пуцају, говорећи им: „Пичке једне, што се ви не огласите“. Када су дошли до прве куће која им је била са леве стране, у двориште су ушли Гвозден Миле, Мирослав и . . . док су и . . . били удаљени од њих око десет метара ближе пута. Сведок је чуо када Гвозден Миле дозива власника куће, вичући: „Газда, има ли кога?“. У том тренутку на Милин позив из куће је изашао један старији човек који је имао штап у рукама и који је излазио из дрвене веранде која се налазила уз кућу, а испред ње у дворишту се налазио један дрвени рукохват као ограда. Тај човек је имао негде око седамдесет или осамдесет година и рекао је да се зове . . . Одмах након тога је Миле Гвозден из своје полуаутоматске пушке испуцао пар метака у тог човека, који се срушио на леђа у унутрашњост веранде испред које се налазио. Тада је Миле наглас повикао: „Сада се зови како хоћеш“. Након што је тај човек пао мртав, . . . је испуцао из своје пушке пар метака у кров те куће, а из разлога да би удобровољио Милу који их је критиковао да су пошли са њим и Мирославом, а да нису никако пуцали. Након тога, кренули су даље истим путем, када су нашли на следећу кућу где су у двориште ушли Гвозден Миле и Мирослав, док су и . . . остали на путу. Врло кратко време, након што су ушли у кућу Миле и Мирослав, зачуло се више пуцања из унутрашњости куће и када су изашли из куће Миле и Мирослав, рекли су да су убили човека и жену Хрвате, а сећа се да је Миле коментарисао то са речима: „Убили смо младенце“. Сведок . . . не зна да ли је реч о млађим или старијим људима, јер у кућу није улазио.

Након тога су се вратили назад у њихово село Усорце, негде предвече и разишли се својим кућама. У вечерњим сатима, тог истог дана, на његова врата дошла је војна полиција која је тражила њега и . . . њих двојицу и Милета, Мирослава и . . . покупили су их исто вече у марицу и прво су пребачени у

Сански Мост, а потом у Бања Луку, где је скупа са осталима био у притвору око 27 дана, после чега је пуштен на слободу. Познато му је да је иста ситуација била и са Милом и Мирославом. Миле се након притвора вратио у јединицу, а Мирослав је отишао назад у Србију, где је раније живео. Док је вођена истрага против њих, војна полиција је одузела оружје са којим су ишли у Сасину, од свих њих петорице. Сведок је остао у својој јединици краће време, да би потом отишао у Србију, где је раније живео. Милу и Мирослава је последњи пут видео пре шест година, када су били за 01. мај код његове куће и скупа прослављали. О том догађају су разговарали и Миле је рекао: „Па шта, урадио сам и ја сам ту“, док се Мирослав каје за оно што је урадио скупа са Милом. Додао је да му је јако жао што се то догодило и да му је због тога тешко. Пре петнаест година чак је мислио да ће себи одузети живот, пијући таблете, јер му је било жао невиних људи које су Миле и Мирослав побили, а он је, вођен својом наивношћу, ишао за њима и све то гледао и ништа није могао предузети, јер је њихова жеђ за осветом била већа.

У односу на овај исказ, сведок је на главном претресу пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 20.11.2012. године додао да је] покопан на гробљу у свом селу, ту је било много народа и комешања, Миле је почeo неке коментаре око тога шта се десило, као требало би да се оде мало тако, да се види шта, како да се заплаши народ, у село Сасину, те су они коментирали, све се завршило и отишли су својим кућама. Дане 05.12.1992. године када су били кол , где су били присутни он, Мирослав,] и покојни

брат, значи њих четворица, осим Миле је почeo неку причу, не обраћајући пажњу, причали су ово и оно. Њима је у селу било познато свима да је Миле имао неки конфликт са неким дечком Хрватом из села Сасине који је био онеспособио Милета, који је задобио прелом руке, вилице и главе и био у коми месец и по дана у болници и имао иницијативу да тог человека нађе. То је било пре рата, у вези неке девојке. Прошавши кроз шуму, видео је гужву, много народа, жена и деце, била је нека радна акција, превозила су се дрва и у том је рекао Мили: „Хајмо назад, ту смо сада, дошли смо“, а Миле је рекао: „Сачекајте, ту смо“. Миле и Мирослав су ушли унутра, а они остали су стајали ван ограде и настало је неко комешање, Миле је држао пушку, а и Мирослав је држао пушку, Миле је опалио пар хитаца у человека који му је рекао да се зове] и човек је пао мртав, пролазила је жена, млађа особа, око четрдесетак година, која је носила лонче са водом, Миле је нешто прокоментарисао и питао ју је нешто, сведок не зна шта је одговорила и Миле је у њу испалио пар хитаца и она је пала, а била је и једна баба, чучала поред бунара, којој је Миле пришао и директно јој ставио цев на главу и испалио хитац и пала је и она. Поред Милета је цело време ту био и Мирослав који није пуцао и сва три убиства су се десила врло брзо. Мирослав је своју аутоматску пушку држао у рукама и није пуцао. Од првог убиства тај свет је почeo да се повлачи, а и они су викали и овако рукама „идите, идите“ и они су се разишли. Миле је рекао када је убио трећу особу, ту жену: „Црни, осветили смо те“. Када је видео шта су урадили,] је рекао: „Хајмо назад“, али је Миле рекао: „Не, идемо доле“, пошто су срели запрежна кола на којима су била дрва и три особе, два човека и једно дете од десет до дванаест година. Миле је сишао доле, а за њим и Мирослав и почела је нека препирка, ту је био брисани простор и дувао је ветар, те није могло да се чује шта ко прича и настало је неко комешање, које је трајало минут-два. Миле је први пуцао у человека који је био на коленима, он је зауставио

коњска кола, запрегу и они су кренули, нису хтели да комуницирају, с тим што је Миле узео пушку и пуцао у тог човека који је пао са кола, а други човек је покушавао да устане из кола, а у том моменту прилазе Миле и Мирослав, пуца се у човека, обојица пуцају у тог човека истовремено и он пада у неки канал где је била нека ограда, стубови жица развучени. Сведок „Бежи“ и детету повикао: „Бежи“ и детет је отишло, а за дететом нису пуцали.

Вративши се горе на пут, сведок је рекао: „Идемо кући“, а Миле је рекао: „Нека, овуда нам је ближе“. Успут је Миле допуњавао своју пушку. Потом су дошли на око 200-300 метара од тог места до једне куће са леве стране где су сишли доле, Миле је ушао и викао: „Газда, газда“ и изашао је човек стар око 70 година и на питање „како се зовеш“, рекао је: „... или ...“ и Миле је у њега одмах испалио пар хитаци, те је човек пао ту на веранди. Ту је пуцао у кров у вис три метра, да би удовољио Мили, јер је овај пре тога рекао: „Зашто сте кренули, пичке, када нећете да пуцате, нисте се огласили“. Одатле се креће опет до куће са њихове леве стране, недалеко и ту улазе Мирослав и Миле, док су сви остали били доле на путу. Миле и Мирослав су отишли у ту кућу, а ... и

су остали горе и после пар минута зачула се паљба у тој кући. Изашли су Миле и Мирослав и Миле је рекао: „Убили смо младенце“. Ту је био сваки крај, одатле су кренули кући, разишли се свако на своју страну и кренули својим кућама. За поступак војне полиције према њему, навео је да је био фер и коректан, без понижавања и малтретирања.

На питања тужиоца сведок је навео да се са оптуженим Мирославом последњи пут срео у фебруару месецу те године, рекао је: „Рођо, био сам тамо, нема проблема, свака вам част“ и питао га за дете и супругу и то је био њихов задњи контакт. На питања браниоца, поновио је да је Мирослав наоружање које је понео, добио од Милана Гвоздена, брата покојног од ... Он, сведок

је том приликом на себи имао цивилну одећу. У свом кретању, из села у село и назад у повратку, ишли су тако да је Миле ишао у групи, да ли је он био напред или са стране, али су се сви кретали у једном правцу и у једној групи. У двориште су Миле и Мирослав само ушли, није било неког договора и разговора. На питање оптуженог, да ли је он поменутом дечаку рекао да бежи или оптужени, сведок је поновио да је то он, рекао. На питање оптуженог, када је мали дечак почeo да бежи, ко је клекнуo, узео карабин и почeo да пуца, а ко је скочио, опсовао сунце и оборио пушку доле, сведок је рекао да то није учинио нико. На питања судије-председника већа, објаснио је да је пушка „паповка“ дужа, као M-48, с тим што стаје у њу десет метака и што пуца појединачном паљбом, али се не мора увек репетирати када се пуца, већ може десет метака један за другим. Поновио је да је Миле после прва три убиства када су горе кренули, препуњавао своју пушку. Од оштећених он није познавао никога, а ни са једне ни са друге стране, тј. ни Хрвате ни Србе који су били тамо.

Овај сведок је свој исказ дао и на главном претресу пред Вишим судом у Београду, дана 12. јуна 2013. године, те је, поред онога што је претходно изјављивао, навео да се из њиховог села наводно кренуло да се његов брат од ујака, Миле Гвозден, који је имао раније неких проблема, што је свима било познато у селу и околини, са једним момком Хрватом у вези неке девојке, да су га

пребили и претукли, тако да је имао поломљене руке и вилице и да је за длаку остао жив, са том намером да би се као он нашао да се мало заплаши. Они су тамо кренули несвесно, нису мислили да ће то да се деси што се десило, бар он,

На питање тужиоца за ратне злочине, сведок је потврдио да је био припадник Војске Републике Српске, као и ... и да су и ова остала лица која се помињу присуствовала његовој сахрани. На сахрани се наговештавало као да би требао тај човек, тај момак и као ради „Црнога“ да се то сведе као да се мало застраше људи. Када је ушао у двориште поменуте куће, Мирослав је пушку држао у руци, тамо где су убијена три лица, а запрега потом је ишла њима у сусрет, не од њих. Поновио је и да је Мирослав пуцао у једно лице са Милом, не у оба лица, него у једну особу. На питање да ли је Мирослав читаво време држао пушку у рукама или о рамену, сведок је одговорио да се тога стварно не сећа, осим да је Мирослав тамо где је било пар убиства, повремено стављао пушку на раме и скидао. На почетку, на сахрани, помињало се нешто да се брат освети, али првенствено се помињало да се нађе тај Хват који је пре рата Милу унаказио, а уз то уједно за покojнog ... Намера је била да се заплаши, не да се убије.

На питања браниоца сведок је потврдио да је са „Црним“ био више него са својим рођеним братом и да га је његова смрт погодила, а да у селу Сасина живи хрватско становништво, искључиво. У селу суседном до тог су Срби,

један део је српски, други део хрватски. Срби су стицајем околности били ту, који су водили тај надзор око спремања огрева. Они су причали да се врате, а Миле је рекао: „Нећемо да се вратимо, ту смо, хајде да видимо да ли ће да га нађемо“. То да се врате, причао је и он, као и ... и ... и Мирослав је чак рекао да иду, а Миле је рекао: „Ту смо, не идемо, ајде да видимо шта се дешава“, тј. да ли ће да се нађе тај дечко што га је претукао. Такође је навео да њихов одлазак има везе и са проналажењем тог дечка и са ... погибијом, са обе те ствари је повезано. То да се заплаши то село, рекао је Миле, који није имао никакав чин, а све ово је била његова организација. Док су били претходно на клању свиња, његова пушка је била код њега, „ишла“ је са њим, било је ратно стање и није знао ко ће да га сачека на километар од куће. Осим пушке, Миле је имао и два-три тромблона и зольу. Мирослав, оптужени, је пушку од покојног Милана узео када су пошли, а претходно је била код покојног ... у кући, што зна јер је био ту.

који је погинуо касније, 1995. године, са њима није ишао, јер је остао кући да сређује свињу. Поводом питања од стране оптуженог, описао је да је са Градачца он донео и своју пушку и пушку покојног ... и та је пушка била код њега, а после затвора, оружје им је одузето, покупили су свако оружје које је било. Његова лична пушка је била М-48, он је имао, а тада ју је носио његов брат

Пушка коју Мирослав Гвозден помиње, од ... била је лично код њега,

На питање председника већа, разјаснио је да је из родног краја у Србију отишао млад, после војске се вратио за Србију и оженио се, био је годину дана у Славонији, на ратишту, имао је проблема са старцем због којег је морао да оде, а био је запослен у Задужбини Краља Петра Првог на Оplenцу. У Босну је отишао, почело је да се „кува“ због проблема и ради тога да се нађу ту чисто једни другима. Он је после мобилисан од стране Шесте крајишке. Везано за оружане сукобе на територији Босне и у Усорцима био је од 15. новембра 1992. године до средине јануара, до српске Нове године, 1995. године, а после се вратио у Србију. Пошто му је притвор укинут, после два дана се вратио у јединицу и надаље је био у униформи и под оружјем. На питање да ли је на ратишту код Градачца уз мусиманскую страну било и Хрвата, одговорио је да се то третирало као Војска БиХ. Описао је да је полуаутоматска пушка „паповка“ такође са муницијом калибра 7,62 мм, као аутоматска пушка, да користи исту муницију, јер је цев иста. Према њему, села Томашица и Сасина су од Усораца ваздушном линијом исто удаљена, а у то време нису припадала истим општинама, тј. Сасина је припадала Санском Мосту, а Томашица Приједору. Раније је он живео у Томашици, а у Сасини не. Од како су кренули из Усораца па до повратка, протекло је око 4-5 сати, а прешли су око десетак километара. На питање да ли је током повратка, пошто се све завршило и испаљен последњи метак, међу њима вођен било какав разговор о ономе што се десило, изјавио је да су они причали, шта се то уради и због чега. Конкретније, навео је да је Миле углавном инсистирао „урадили смо, урадио сам“, а сведок је и додао да не може да се докаже да је Гвозден Мирослав погодио человека на колима из своје пушке и да га је убио, он јесте из своје пушке на тог человека пуцао, а шта се надаље у оној кући десило, то не зна. Потврдио је да је била појединачна палба, онда када су њих обојица пуцали. ... брат од

је знао где они иду, док је дао своју пушку Мирославу, ту се причало да се иде да се заплаши, а он је причао да воде рачуна шта и како, ради тога меса што се

свиња заклала, значи требало је да се топи сланина, да се сече и пакује. Није му познато да ли је Миле Гвозден добио неку врсту команде, заповести, наредбе од некога, пре него што је дао ову иницијативу, нити да је од некога добио идеју, предлог или сугестију, не верује да је то њему неко командовао. Миле Гвозден није био на ратишту код Грачца када је погинуо , био је код куће, мајка му је била врло болесна, малтене непокретна. Миле је био војно способан сигурно, док је служио војску, а био је и на ратишту, значи повреде што је имао, шипке по рукама, вилица му је била поломљена, био је унакажен или у коми, једна рука му је имала проблем, не сећа се која. Разјаснио је да је пушку држао у руци, Мирослав, тако што ју је држао за рукохват, не зна да ли у десној или левој руци, а вероватно по средини пушке, при чему пушка није о рамену, о кашу, већ са рамена скинута и тако ју је држао од момента како је ушао у двориште. Тврдио је да ни сам није свестан шта је требало да значи застрашивање или заплашивање тог другог становништва. Све се то повезало, ради тог дечка, а и погибије покојног „Црнога“, значи да се испали пар метака, да се нађе тај, да му се лупи нека шљага и то је то. Миле је био погођен много, исто потрешен смрћу, био је онако мало на своју руку. Описао је да је од самог почетка оружаног сукоба до тог почетка децембра 1992. године, Миле Гвозден као војник био супер, мисли понашао се нормално. Он, када је од Санског Моста ишао до Усораца и имао да пређе неких 18 километара и да прође кроз три мусиманска села, како би ишао, а да не носи пушку, своје лично оружје, „никада не знаш кога шта чека“. Тако је и Миле Гвозден носио своје оружје. Потврдио је да је Миле Гвозден рекао: „Црни“, осветили смо те“, када је убијена задња, трећа особа, а после тога су биле убијене још две, па једна, па још две особе. Он је рекао оном дечаку на запрежним колима да бежи, а на њега, дечака, нико није пуцао, нити је покушавао, нити се таквом пуцању супротстављао. Опужени Мирослав Гвозден није спречио

да пуца на то дете, док бежи. На питање председника већа, из ког разлога је Миле са собом понео и тромблоне, одговорио је: „Кажите ми, па ћу вам казати“. Од њих осталих нико други није имао тромблоне, зоље итд. Од осталих никоме није сметало што су он и из национално мешовитог брака. Напослетку је навео да је као осумњичени у војној полицији у Санском Мосту прво писата изјава, а после, када су отишли у Бања Луку, давали су изјаве, било је присутно неко судско веће, значи официри неки. Када је била изјава куцана на машини, поред тог истражног судије Војног суда и њега лично, била су још нека лица, не зна ко је шта био. Нутили су му бранери по службеној дужности, а да ли је ту био неко ко је ту дужност обављао, он са тим није био упознат.

На главном претресу одржаном дана 06.04.2015. године, пред Одељењем за ратне злочине, Вишег суда у Београду, сведок је истакао да остаје при свом исказу од 14.06.2013. године, и додао да је окривљени Гвозден Мирослав критичном прилико са собом имао аутоматску пушку, да је код окривљеног ту пушку први пут видео тог дана, кад се кренуло. Истакао је да је у људе на запрежним колима пуцао Миле и пуцао је Мирослав, први је пуцао Миле, а касније Мирослав, и пуцњи су били у различитом правцу, а било је и у истом правцу.

Сведок је у претходном поступку тужиоцу Кантоналног тужилаштва Унско-санског кантона Бихаћ, односно овлашћеном службеном лицу Мухарему Мухељићу приликом саслушавања дана 07.07.2011. године, у вези са

овим кривичним делом, изјавио да је рођен у месту општина где је живео све до 1995. године у породичној кући са старијим братом и сестром, а 1995. године се одселио у Србију где и данас живи, у граду Сећа се да је дана 01.12.1992. године на градачачком ратишту погинуо његов комшија и рођак звани „Црни“. На том ратишту скупа са њим у јединици био је и његов брат | као и | Сахрана | / њиховом селу Усорци, била је 03.12.1992. године, а сахрани је присуствовао и брат | и комшија | који су са његовим телом дошли са ратишта. На тој сахрани било је доста света, такође ту је био присутан и Миле Гвозден и Мирослав Гвозден, од покојног | рођени брат. Сутрадан, након сахране, они су се окупили на грбу | ради помена, када је Гвозден Миле гласно рекао да ће осветити. Тада је позвао и њих присутне да иду са њим осветити | у село Сасина у којем су живели Хрвати. Тога дана на гробљу, поред Милета, био је сведок његов брат | Мирослав, | а било је и других људи. Данас 05.12.1992. године они су, а то мисли Миле, Мирослав, | и сведок, из села Усорци око подне кренули према селу Сасина. Сећа се да их је сустигао у путу, па су тако њих пет скупа кренули. У то време, сведок | имао је 16 година. Са собом су носили оружје, | је носио пушку „М-48“, коју је иначе дужио његов брат, Гвозден Миле је носио полуаутоматску пушку – „паповку“ и имао је и два тромбона и једну зољу, а Мирослав, | и | имали су, сваки по аутоматску пушку са преклопним кундаком. Из Усораца су ишли кроз шуму преко брда према селу Сасина, шумским путем док нису изашли на главни пут и потом у правцу првих кућа. Када су стигли до прве куће, сведок је видео да се у дворишту те куће налази доста људи, цивили, мушкарци, жене и деца. Двориште те куће било је ограђено оградом, а на путу близу куће, налазиле су се коњске запреге са дрвима. Када су стигли пред капију те куће, на путу су остали он, и | док су Миле и Мирослав ушли у двориште, крећући се према групи људи који су се у дворишту налазили. То што су се Миле и Мирослав приближили тим људима и нешто са њима разговарали, сведок је приметио да се ти људи осипају и да одлазе у правцу излаза од капије. У том тренутку сведок је видео да је Миле Гвозден питао нешто човека који је стајао испред њега, док је Мирослав Гвозден стајао уз Милу, држећи своју аутоматску пушку у рукама упрту према тим људима, а што је исто чинио и Гвозден Миле својом полуаутоматском пушком. У врло кратком времену, Гвозден Миле је из своје полуаутоматске пушке испуцао пар метака у човека са којим је разговарао, који се моментално срушио на земљу. Гвозден Миле се потом окренуо према жени која је била удаљена пар метара од човека којег је Миле претходно убио. Нешто је кратко са њом говорио, али сведок није разумео шта, када је Миле из своје полуаутоматске пушке испуцао пар метака у ову жену која се срушила на земљу. Тада је Гвозден Миле кренуо према једној жени која је чучала у близини бунара у том истом дворишту, те из непосредне близине у исту испуцао један метак, од чега је та жена клонула на земљу. За цело то време, Гвозден Мирослав је стајао уз Гвозден Милу, држећи у својим рукама аутоматску пушку управљену у правцу тих људи. Док су се та убиства дешавала, сведок Бојан и Остоја су стајали на путу и само посматрали шта се ради. Када су Мирослав и Миле изашли на капију, рекли су: „Идемо даље“. Они су сви скупа кренули од капије путем који је водио према селу Сасина. Када су били у близини те капије, код једне раскрснице наишла су коњска кола, њима у сусрет, а на којима су била натоварена дрва. На колима су била два човека у цивилној одећи и једно

дете које је седело на запреги, доста млађе од сведока Миле и Мирослав су се на раскрсници одвојили од њих тројице, те се упутили према наилазећим колима. Дувао је јак ветар и њих тројица су били удаљени једно десетак метара, те сведок није чуо шта су Миле и Мирослав разговарали са двојицом људи на коњским колима, али је видео да је Миле пуцао у человека који је седео на колима и са истих се срушио, док је на другог пуцао Мирослав, а за њим и Миле. У том тренутку дете са кола је скочило и побегло. Након тога, до њих су дошли Миле и Мирослав да иду даље. Успут док су ишли у само село, Миле Гвозден је пунио своју пушку „паповку“, обзиром да је претходно више пута пуцао. Док су ишли тим путем, Миле их је критиковао зашто и они не пуцају, јер до тада нису опалили ни метка, а носили су оружје уза се. Када су дошли до једне куће, са леве стране, у двориште је ушао Миле, и Мирослав, док су и сведок били даље од њих, на путу, када је Гвозден Миле викао: „Газда“, дозивајући власника куће. У кратком времену, из куће је изашао један старији човек, држећи штап у руци. Миле га је питao како се зове, а овај му је одговорио: „“, након чега је Миле без икаквог повода из своје полуаутоматске пушке пуцао у тог човека, који је пао у унутрашњост дрвене веранде из које је изашао. Након што је тај старац пао у кућу погођен од стране Миле, је запуцао у ваздух према крову куће пар метака, како би удобровољио Милу да покаже да су и они други пуцали. Након тога, сви скупа су кренули низ пут, када су нашли на једну кућу у коју су отишли Миле и Мирослав, док су Остоја и остали на цести. Након врло кратког времена од одласка Миле и Мирослава у ту кућу, зачула се пуцњава у унутрашњости, да би потом из исте изашли Миле и Мирослав са речима, да су убили човека и жену, Хрвате. Када су из куће до њих дошли Миле и Мирослав, они су инсистирали да се врате кући, јер је већ почeo полако и мрак да пада. Кући су стigli око 18 сати. Сви су се разишли својим кућама. У вечерњим сатима тог истог дана, у њихову породичну кућу дошла је војна полиција која је покупила њега и брата а видео је да су покупили и остale њихове комшије и то управо њих петорицу који су ишли у Сасину. Прво су били одведени у Сански Мост, а потом у Бању Луку. Познато му је да су сви предали оружје које су имали тог дана са собом, полицији, од кућа. Сведок је у Бања Луци пренохио само једну ноћ, пошто је био малолетан и није никога убио, њега су пустили кући, док су остала четворица остали у притвору. Познато му је да је Мирослав отишао да живи у Србију где је и раније живео, након што је пуштен из притвора, а Миле Гвозден се вратио назад у своју јединицу. Њих двојицу он је последњи пут видео пре шест година у Тополи на прослави 01. маја, а разговарали су о том догађају и Миле је рекао да је он то радио из освете, ради погибије . док је код Мирослава видео да је истом жао због тога што је у томе учествовао. Сведок је додао да је у то време био малолетан, имао је 16 година и није био свестан шта ће се десити, од тога што су они ишли у Сасину, мисли да ће освета бити у смислу да ће се само пуцати по селу, како би се Хрвати заплашили, али да се неће убијати људи, а када су били горе, било је другачије, Миле и Мирослав су убијали недужне цивиле, старце и жене, што сведок никако не оправдава и тих људи му је жао. Његова пушка је цело време од како је кренуо од куће, стајала му на рамену и није је скидао, а био је у шоку од онога што је све видео.

На главном претресу пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 20. новембра 2012. године, овај сведок је такође био позван и давао свој исказ, са садржином као

наведеним у претходном поступку, с тим што је навео да је, када су наишли запрежна кола, Миле пуцао у человека који је пао, а други је пошао да сиђе и ту је Мирослав пуцао, а дете је почело да бежи низ пут, за дететом није нико пуцао, а је повикао: „Бежи, дете“. Након тога, у вези са кућом са леве стране пута, на главном претресу овај сведок је навео да су он, и остали на путу, док су у кућу ушли Миле и Мирослав, чули су се пуцњи и када су изашли из те куће, они су рекли: „Убили смо человека и жену“, то је рекао Миле.

На посебна питања тужиоца, рекао је да су они знали да ту живе Хрвати, а на питање браниоца, да је погинуо у сукобу где су они ратовали са Муслиманима и Хрватима, са једне стране, а пошто је он био малолетан то по причи његовог брата, и оних што су били ту. Пушку M-48 коју је носио, она је од брата, а за освету где је договорена, то је било други дан на гробљу, када су ишли да пале свеће покојном. Миле јесте спомињао неки сукоб, да га је неко тукао, па да нађу тог человека, што је сведок чуо из прича да је Милета неко пребио, чуо је од брата, па да иде да нађе тог человека, али је испало другачије, а ишли су са намером да освете Тада је човек кога су тражили, мисли да је био Хрват, по причи. Кретали су се тако да је Миле ишао први, а они су ишли онако, сведок је ишао задњи. Миле је одређивао ту када су стали где да се иде, а сведок је инсистирао да се врате. Нису се вратили, Миле је рекао да иду даље. Код запрежних кола пуцали су Миле и Мирослав, прво Миле, а после тога Мирослав. Он је то гледао једно десетак метара, они су стајали на раскрсници. Када су они видели шта је било ту у дворишту, било је касно, одиграло се шта се одиграло. Они су једноставно остали горе, а њих двојица су отишли доле, није био неки договор или разговор. Он лично није пуцао, како је његова пушка била на рамену када је пошао од куће, тако се и назад вратио.

На питање оптуженог, изјавио је да се не сећа да је оптужени рекао људима „бежите“, да их је питao ко су и шта су, без упирања пушке и да је рекао оном малом кога је узео за руку да бежи. Са својим карабином није урадио ништа, његова пушка је цело време му била окачена за раме. Негирао је да је он пружио тај карабин, а да је оптужени Мирослав опсовао сунце и ударио по тој пушци одозго и рекао: „Не дирај дете“.

Овај сведок приступио је и на главни претрес у Виши суд у Београду, дана 12.06.2013. године, те је у почетном, неометаном излагању, описао како су пошли у село Сасина, да је Миле имао неки конфликт, неки га је ваљда био, као иду да се свете и да нађу тог человека да га освете. Додао је већ раније реченом да је чуо да је Миле питao једног человека како се зове и да је овај рекао „ ‘, па је Миле пуцао у тог человека, после тога у једну жену, а након тога и у једну жену код бунара. Када су они видели шта се десило, били су запрепашћени, десило се што се нису надали. У вези са запрежним колима са дрвима, навео је да је Миле пуцао у человека, десила се пуцњава, а дете је почело да бежи наниже. Напослетку, када су Миле и Мирослав ушли у кућу, чули су се пуцњи и Миле је, мисли, прокоментарисао да је убио жену и человека, тако нешто и после тога су се вратили кући.

На питање тужиоца за ратне злочине, сведок је поново изјавио да је Миле рекао да иду да освете покојног „Црног“ и сутрадан, клала се та свиња, одатле су

пошли. Када су Миле и Мирослав ушли у двориште, буквально ко је Србин, почео је да се издваја, остали су Хрвати у дворишту. Мирослав је аутоматску пушку тада држао у рукама, био је до Миле, али ту није ништа пуцао. Запрежна кола су њима долазила у сусрет. Ветар је дувао јако, није се чуло шта је Миле питао, али је разговарао са тим човеком и чуо се пуцањ. У тог човека је пуцао Миле. Мисли да је у тог човека пуцао и Мирослав. Они који су стајали одозго, викали су детету да бежи и дете је отишло низ пут, а за њим није нико покушао да пуца. За пуцње у кући у коју су Миле и Мирослав ушли, мисли да је пуцано појединачно, значи „тап, тап, тап“. Сви су били затечени после шта се десило, да ли је морало тако да буде. Гвозден Миле је рекао: „Црни“, осветили смо те“.

На питање браниоца, сведок је изјавио да је освета „Црног“ помињана и на сахрани, 03. децембра, а и 04. децембра, на помену. Рекао је и у том смислу да нађе тог човека што је био Хрват, а не да се недужни људи убијају. Он је тада имао 16 година, није размишљао нешто да ли је он имао против такве освете, ето, ишао је. Мислио је да ће Миле да се освети том човеку што га је тукао, који му је поломио руку, буквално да га пребије, као да му мало запрети. У том смислу, да га уплаши. И Миле Гвозден је имао рођеног брата, мисли да је погинуо пре У селу Сасине живели су Хрвати, то му је познато, а Срби нису са њима ратовали, ови су били лојални.

На питање председника већа да ли је у целом критичном догађају било ко помињао некакве младенце, сведок је рекао да је Миле када је изашао, када су пуцали у задњој кући, рекао: „Убили смо младенце“, пре тога је рекао „убили смо жену и човека“. Сведок не зна да ли су то били неки млађи људи, јер су они стајали на путу, али је чуо да су били старији људи, чини му се да је рекао да су били баба и деда. Њих двојица се у кући нису нешто дugo задржали. Оно је рекао Миле, за Мирослава није чуо да је нешто рекао. На изричito питање, да ли је Миле рекао „убили смо“ или „убио сам“, сведок је изјавио да је то било у смислу - убили смо. Објаснио је да то што је рекао да је Мирослав држао пушку у рукама, значи да је пушка била уперита у те људе што су били тамо, а да није пуцао. Он лично је у повратку био у расположењу, како је навео, никаквом, било му је жао тих људи. Сви су се покајали због тога што су то видели и што су били, за Милета не може рећи ни да јесте ни да није био тада задовољан. Ни Мирославу није било свеједно, брат му је погинуо и туга је била велика, он је млад дечак био. Миле није претио никоме од њих, био је незадовољан што они нису пуцали. Колико је њему познато, Миле није раније у селу и околини улазио у сукобе са другим момцима, колико је њему познато, био је онако примеран, није правио неки проблем. Зна да је раније Миле имао гипс и био у болници, да га је овај претукао, а и да је био доста везан за покојног „Црног“, волели су се буквално као браћа. Навео је да су Милету обе руке биле употребљиве, на једној је имао шипку кроз ту руку, не сећа се сада да ли је лева или десна, а да му то није сметало да пуца. Пушку „М-48“ од његовог брата он је носио тада, сви су пушке носили, тада је било ратно стање.

Приликом суочења са оптуженим Мирославом Гвозденом, тврдио је да он није клекнуо на лево колено и пружио карабин према оном детету, а да је оптужени пришао и ударио га по пушци.